

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET “OOR” VAN COLUMBUS

Volks blijspel in 4 bedrijven

door

André Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 1912

PERSONAGES

4 dames - 4 heren

Remi Aelgoet
Georgette - zijn vrouw
Stefanie - zijn dochter
François - haar verloofde
Charlotte - vriendin van Stefanie
Denis - haar verloofde
Martha - de poetsvrouw
Gustaaf - nonkel van Charlotte

DECOR

Het stuk speelt zich af ten huize van Remi Aelgoet. Het decor is van een doorsnee burger-woonkamer, ergens staat een home-trainer opgesteld.

KORTE INHOUD

Dat in een oorlog en in de liefde alles toegelaten is wordt in dit stuk nog maar eens bewezen. Wanneer Stefanie en François, respektievelijk dochter en zoon van twee rivaliserende concurrenten op elkaar verliefd worden beginnen pas de moeilijkheden. Beide jonge mensen doen er alles..., maar dan ook "alles" aan om hun liefde te laten zegevieren, en ook... om de jarenlange vete tussen beide vaders nu maar eens te laten eindigen. Uiteindelijk slagen zij... mede met de hulp van een paar "geleerde" mensen, daarin, en komt alles op zijn pootjes terecht, màr... "hoe" ... dat zult u pas vernemen bij het einde van dit stuk, waarin er héél veel gelachen wordt.

E E R S T E B E D R I J F

('s Morgens vroeg.

Remi Aelgoet, kloeke vijftiger, zit in wit slagerskostuum een kopje koffie te slurpen, ondertussen haastige blikken werpend in de ochtendkrant. Zijn vrouw Georgette is op scène druk bezig met huishoudelijke werkjes.)

REMI : *(Klapt krant dicht)* 't Is terug ongeveer 't liedje van elke dag, moorden,... branden,... ontvoeringen, ... verkrachtingen,... zware ongevallen,... jonge mensen die zich te pletter rijden met hun véél te snelle wagens,... wij deden dat toch niet in onze tijd...

GEORGETTE : *(gevat)* Omdat ge géén auto had, al dat ge hadt was een oude koersfiets, en... als gij daarmee te "vrijen" kwam, amai... 't zat daar toch ook "snee" op. *(Moet erom lachen.)*

REMI : *(ietwat verveeld)* Ja, ja, dat wel... maar vroeger waren de mensen niet zo bezeten door die snelheidsdrang... vroeger hé,... vroeger...

GEORGETTE : *(Snijdt hem het woord af)* Vroeger stierven ze van de pest... of op den brandstapel... of ze vielen dood van ontbering... Och, 't is altijd al wat geweest, en... 't zal altijd wel wat blijven!

REMI : *(verbaasde)* Zeg, als ik u zo bezig hoor.. 't is niet eens nodig dat wij een dagblad kopen. *(Vouwt krant dicht, geeuwt.)* 'k Zal maar beter gaan beginnen in de winkel, nietwaar?... want straks komen de eerste klanten en zal 't terug een drukke dag worden, wat zeg ik... een druk "week-end", tegen dat iedereen zijn rosbiefje... zijn kotteletje, of zijn portie charcuterie ingedaan heeft, zal 't terug avond... en

ik weerom bekaf zijn. (*zuchtend*) Zoudt ge geloven dat 't mij soms te zwaar wordt. (*zet slagersmuts op*)

GEORGETTE : Vent, klaag niet hé... zoek iemand om u te helpen hé, en als 't niet meer gaat, wel... laat uw zaak overnemen hé. Ge zijt ook niet meer van de jongste hoor, en als 't moet... moet het dan maar, hé.

REMI : (*kwaad*) Wat?... Mijn slagerij overlaten?... mijn werk... mijn leven,...mijn droom indertijd... nooit ... hoort ge?

GEORGETTE : Nee?... Nooit?... Hum! 't Gaat er toch eens moeten van komen, want... wij hebben geen opvolger... dus!

REMI : Dat lag niet aan mij hoor!

GEORGETTE : Ja, 'k weet het wel... 't lag aan mij hé... maar was het mijn schuld, als... na de geboorte van ons Stefanieke, de dokters mij vertelden dat er geen kinderen meer konden komen... 't Was alsof mijn wereld instortte. (*Zet zich, schreit*)

REMI : (*Troost onhandig*) Kom, kom... vrouw, ge hebt uzelf niets te verwijten... 't is nu eenmaal zo... en... we slaan er ons wel door.

GEORGETTE : (*droogt tranen*) En als ons enig kind, ons Stefanieke nu nog een jongen was geweest, dan hadt gij hier een opvolger gehad hé... maar ja... een mens wikt en...

REMI : ...En had zij nu toch maar een ander beroep dan verpleegster gekozen, dan...

GEORGETTE : (*verdedigt*) Verpleegster zijn is geen beroep, dat is roeping!

REMI : Ja, ja... dat wel, maar als zij nu eens een andere keuze had gemaakt, dan had ze eventueel kunnen huwen met een jongen van mijne stiel... die mijn zaak hier zou kunnen overnemen, maar neen hé... ze moest persé verpleegster worden... Och... 't is al praat voor de vaak!

GEORGETTE : (*zuchtend*) 't Ja vent... uiteindelijk gaat ge toch niet anders kunnen dan ze over te laten!

REMI : (*verstrooid*) Wat?... Mijn dochter overlaten... zeg eens!

GEORGETTE : Maar nee,... ik bedoel uw slagerij... desnoods aan uw concurrent... aan Paul Boutens!

REMI : (*heftig*) Wat?... Overlaten aan Pol?... Nooit... hoort ge?! 'k Laat het nog liever afbranden!

GEORGETTE : Dat zegt ge nu... maar moest hij nu eens met een pak geld afkomen, voor die overname... ge zoudt wel anders fluiten en... euh... heb ik niet gehoord dat hij "iets" zoekt voor zijn zoon... voor zijne François!

REMI : (*schamper*) "Iets" zoeken voor zijne François... voor zijn "Sootje"? Maar dat manneke kent nog niet eens 't verschil tussen een kotelet en een biefstuk. (*Beslist*) Nee, nee... ik wil geen zaken doen met Pol Boutens, hij heeft mij indertijd genoeg belachelijk gemaakt en... 'k vergeet dat niet. (*Plots rinkelt winkelbel*) Voila zie... hoort ge?... de "voorpost" is daar al. Enfin... (*drinkt haastig kopje koffie leeg*)... We zijn weer weg voor een ganse dag. En maak Stefanie maar wakker hé... dat ze hier een beetje meehelpt.

GEORGETTE : Och, 'k ga ze nog een beetje laten rusten... Ze heeft het ook niet gemakkelijk hoor. 'k Ga ze seffens wel... allez toe... ga maar naar uwe "voorpost". (*Ze duwt hem letterlijk de winkel in, staart hem na.*) ... Ja man, ge hebt terug uw werk hé. (*tot publiek*) Hij zegt wel dat hij het beu is, maar... hij kan de drukte niet missen.

(Uit de deur naar de kamers is Stefanie opgekomen, knap meisje, is in badjas, borstelt haar haren, doet gebaar naar de winkel.)

STEFANIE : Ma... is hij weer lastig, ja? 't Is terug weekend, hé en als hij het druk heeft... ga uit de weg!

GEORGETTE : Ja meisje... hij is nu eenmaal zo, hé.

STEFANIE : (*Borstelt of kamt haar haren*) Ganse dagen lopen vitten en zagen omdat hij geen opvolger heeft... wel, verkoopt de winkel hé... en ga met de opbrengst lekker rentenieren... Ge hebt het dubbel en dik verdiend.

GEORGETTE : Stefanie, ge hebt gelijk... en toch ongelijk!

STEFANIE : 't Is 't één of 't ander, hé ma!

GEORGETTE : Luister meisje... uw vader loopt er prikkelbaar bij... omdat hij alles aan vreemden zal moeten overlaten, daarom!

STEFANIE : Ma... aan het lot is nu eenmaal niets te doen. Bij ons... in de kliniek... daar sterven ook mensen zonder dat wij er iets kunnen aan doen... Het klinkt misschien hard, maar... zo is 't leven nu eenmaal.

GEORGETTE : Mens... jullie jonge mensen spreken daar luchtig over!

STEFANIE : Maar ma... dat is toch zo, en... als ge u laat meeslepen door emoties, dan zijt ge gezien hoor. (*Schenkt tas koffie in*) Maar zeg eens, waarom is pa zo gebeten op Paul Boutens? Toch zeker niet om dat grapje van destijds... toen Paul eens gezegd had dat pa vlees verkocht van "dode" dieren. Allez kom... een grapje.

GEORGETTE : Ja, 't is daardoor... en sedertdien is 't oorlog tussen die twee!

STEFANIE : En daardoor elkaar niet kunnen luchten? Zo 'n bagatel... zo opschroeven... nemen jullie dat volwassen zijn?... François die denkt er net zo over!

GEORGETTE : ???... Wie zegt ge?... François?... Toch nooit? ... Toch nooit de zoon van Paul Boutens?... Is dat... uw vriend?

STEFANIE : (*luchtig*) Jawel... dat is mijn vriend. Och, ene van de vele!

GEORGETTE : Maar Stefanie... wat zegt ge daar?... Eén van...

STEFANIE : Wat is daar nu verkeerd aan? François is een jongen lijk een ander, alhoewel... (*geheimzinnig*) Hij is toch anders.

GEORGETTE : (*angstig*) Stefanie... ge zijt toch nooit?.. toch nooit...?

STEFANIE : Ma... 'k ga u direkt geruststellen... (*dreunt af*) Ik ben niet zwanger, 'k ben wel in kennis met hem... ik ben niet aan de drugs, maar... ik mag François graag, echt een plezante jongen... hij kan soms echt lolliig doen. (*moet erom lachen*)

GEORGETTE : Ja? Wel, uwe pa zegt dat ook... "Zot Sootje", noemt hij hem!

STEFANIE : (*verontwaardigd*) Ma... 't is niet "Sootje" hoor... hij heet François en... hij is niet gek, of toch wel... van mij!

GEORGETTE : (*bedremmeld*) Als uw vader dat zal horen... 'k denk dat het zal donderen en bliksemen terzelfdertijd.

STEFANIE : Dat komt wel goed, en daarbij... wij zijn nog maar in 't stadium van de voorlopige vriendschap, hoor!

GEORGETTE : Ja, we kennen dat... vandaag vrienden... morgen getrouwd en overmorgen gescheiden... Dat gaat tegenwoordig zo!

STEFANIE : Maar ma... je bent ouderwets... 't is nu niet meer als in jullie tijd, hoor.

GEORGETTE : Dat is waar... maar is 't daarom allemaal zoveel beter?

STEFANIE : Maar ma... wij hebben ons nog niet verloofd hoor...! Wij hebben, zoals men tegenwoordig zegt, een "open" relatie.

GEORGETTE : Ach zo... jullie hebben een "open relatie", zo zo, wel ik ga u eens wat verklappen. Ik en uw vader... wij hebben een "gesloten relatie", en we hebben nog geen beetje overschot.

STEFANIE : (*ietwat luchtig*) Daarbij... bevalt hij mij niet, wel dan. (*wegwerpgebaar*)

GEORGETTE : Ja, tegenwoordig gaat dat zo, hé?... De "wegwerpgeneratie", hé!

STEFANIE : (*windt zich op*) Maar nee, ma... luister... jij en pa, je bent allebei... euh... prachtige ouders... noeste werkers... al wat je wilt??? maar je hebt ook uw fouten hoor.

GEORGETTE : Merci... dank u... dàt wist ik nog niet!

STEFANIE : ...En je bent allebei vastgeroest... hier... en daar, in die winkel... je weet niet hoe het er in 't echte leven aan toegaat!

GEORGETTE : Nee? Denkt ge?... Wel, van op het moment dat de T.V. aanstaat weten we het al... als dàt het leven is, amaa!

STEFANIE : Ma, je maakt het u allemaal veel te moeilijk... je wilt... of durft, er niet over praten. Ik zeg altijd...

GEORGETTE : (*onderbreekt*) Kijk nu eens aan, ons grote dochter gaat het eens zeggen!

STEFANIE : Ik zeg altijd... en ze hebben mij dat niet geleerd hé... Ik heb dat zelf ondervonden, wel... als er problemen zijn, praat erover en je zult zien... alles komt in orde!

GEORGETTE : Ja, maar in de ruzie tussen Pol Boutens en uw vader... valt er niet veel te praten... gezworen vijanden zijn het, én... 't zal zo blijven.

STEFANIE : (*Schenkt zich ondertussen een kop koffie in, neemt het dagblad en tussen de replieken door leest zij hier en daar een flardje nieuws.*) Dàt weet ik nog niet... 'k Ga er immers alles aan doen om het weer goed te maken tussen die twee... Alles!

GEORGETTE : (*sceptisch*) Optimisten zijn ook mensen, maar... dàt lukt u nooit.

STEFANIE : 'k Ga het in ieder geval proberen. Hoe... dat weet ik nog niet.

GEORGETTE : Ja, koppig zijt ge genoeg... Ge hebt véél mee van uw vader!

STEFANIE : (*leest plots aandachtig*) Ssst... ma, nu moet ge eens luisteren hier... dit artikel hier...!

GEORGETTE : Wat is 't... terug een zwaar ongeluk?... Te rap gereden?... Oorzaak... drank of drugs. Maar dat is dagelijkse kost.

STEFANIE : Ja, 't is wel een ongeval... maar wat voor één. (*Moet ermee lachen*) Wacht... 'k zal 't eens voorlezen. (*doet het*) Tijdens een slalom-afdeling in de provincie Luxemburg kwam een skiër zwaar ten val, waarbij hij zich ernstig aan het hoofd kwetste. Zijn rechteroor werd zwaar gekneusd, maar zijn linker werd er letterlijk afgerukt. (*huivert*)

GEORGETTE : Och Heer... die jongen zal d'eerste paar dagen ook niet goed geslapen hebben.

STEFANIE : (*vervolgt*) ...toegesnelde ooggetuigen raaptten het afgerukte oor uit de sneeuw op en brachten het slachtoffer naar de dichtstbijzijnde kliniek waar de chirurg van dienst besloot het verhakkelde oor in te planten in de bil van de jongeman. (*glundert*)

GEORGETTE : (*onderbreekt*) Wat?... In zijn bil? Hij gaat dus moeten luisteren naar zijn bil... Ha, ha... en ik moet dat geloven?

STEFANIE : (*vervolgt*) ... in de bil van de jongeman, omdat het zo weefsel zou kunnen vormen en het later terug aan zijn hoofd zou kunnen aangehecht worden. Er is goede hoop dat dit knap staaltje van chirurgie zal lukken... Wat denkt ge daarvan, ma? (*Deze heeft er haar twijfels over*) Maar ma, dat is toch een prestatie... als het lukt hé... Ik ga het mijn chef eens laten zien, ik ben zeker dat hij daar niets van afweet!

GEORGETTE : (*lacht*) Ik zie die jongen daar al lopen met zijn oor op zijn... euh... achterste... Weet ge, ons moeder zei ook altijd, als we er wat verstrooid bijliepen, me dunkt... zei ze, dat uw oren weer op uw gat staan hé. (*Beiden moeten ermee lachen.*)

STEFANIE : Ja, het lijkt misschien gek, maar 't blijft toch een prestatie!

REMI : *(in winkeldeur)* Allez Georgette... kom eens helpen hé... 't houdt hier "reke" (rij) van de klanten, kom... *(haastig af)*

GEORGETTE : *(zuchtend)* Voila... we zijn weer zover... terug een ganse dag in de weer... Soms ben ik het ook wel beu... enfin, Stefanie... zorgt gij intussen maar dat wij vanmiddag iets warmes kunnen eten, goed? *(haastig af naar winkel)*

STEFANIE : *(hoofdschuddend)* Zo gaat dat hier ganse dagen, zij gaan nog stress aankweken in hun oude dag.. *(leest verder)* Dat klinkt goed... *(lachend)* Hij draagt zijn oren op zijn achterste... inderdaad! *(Huisbel rinkelt)* Wie kan dat nu zijn? Vast geen gewone klant, die zou langs de winkel komen. *(Gaat opendoen, terug op met Charlotte, haar beste vriendin, knap vinnig meisje, een echte spring in 't veld.)*

CHARLOTTE : Ik spring maar efkens binnen hoor, zo en pas-sant... Zeg Stefanieke, ge gaat toch mee vanavond hé, ja?... Ik heb afgesproken met Denis, mijne vrijer... dat hij mij rond 20 uur zou komen ophalen. Wij komen dan langs hier... pikken u op en dan... dan gaan wij eens...

STEFANIE : *(onderbreekt)* Maar Charlotte, ge weet toch dat ik avonddienst heb!

CHARLOTTE : *(onthutst)* Menslief, dat was ik glad vergeten, maar zeg, dat is spijtig... *(stampvoetend)* En ik had me er nu eens zo op verheugd om er eens, tezamen, een echte dolle, gekke avond van te maken... Ik... met mijnen Denis... en gij met uwe François... Jammer, hé, wij zouden ons geamuseerd hebben!

STEFANIE : *(dromerig)* Ja, ik zou er ook graag bij geweest zijn, daar in de "Golden Moon"... Een toffe dancing ... goede sfeer... geen drugs of XTC toestanden, maar... plicht voor alles hé.

CHARLOTTE : Echt... echt jammer... Och, ik verlang er nu al naar om mij eens ferm te amuseren. (*doet enkele danspassen*)

STEFANIE : Enfin... 't zal dus voor een andere keer zijn!

CHARLOTTE : Zeg... hoe zit dat nu met uwe François? En uw vader... is hij al bijgedraaid? Wat denkt hij ervan? Toe, vertel eens.

STEFANIE : Mijn pa?... Die weet het nog niet eens!

CHARLOTTE : Maar Stefanie toch... en ik die dacht dat alles okee was!

STEFANIE : Ver van... je weet... die ruzie tussen mijn pa en de zijne hé.

CHARLOTTE : Ha, maar dan moet jij daar iets aan doen, hé!

STEFANIE : Iets aan doen... maar wat?

CHARLOTTE : Wel... euh... iets dat indruk maakt op uw pa, hé.

STEFANIE : ...Indruk maken?... Op mijn pa?... 'k Zou niet weten wat.

CHARLOTTE : Wel, iets dat respect afdwingt... iets gewaagds... iets... iets... wel ja, laat uwe François eens een stunt doen hé!

STEFANIE : (*verbaasd*) Iets gewaagds? Een stunt? Moet ik hem misschien eens van de Eiffeltoren laten springen? Is 't dat... dat ge...

CHARLOTTE : Nee, nee... dat zou ik hem niet laten doen... Er zijn er die dat reeds gedaan hebben, maar... ze waren er niet goed van.

STEFANIE : (*verveeld*) Wat dan?... Kunt gij iets bedenken?

CHARLOTTE : Toch niet direkt... 'k heb nochtans veel fantasie hoor! Wacht, wacht... het moet iets buitengewoons zijn, iets extreem... zodat uwe pa uwe François willens nillens zal moeten bewonderen. Eens goed nadenken meisje... koppie-koppie gebruiken hé... 't Ligt nu aan u hoor!

STEFANIE : Mijne pa... in bewondering staan? (*lachend*) 't Zal inderdaad iets buitengewoons moeten zijn, én... 'k

zou nog niet direkt weten wat. (*Schenkt beiden nog een kopje koffie in. Plots opgewonden.*) Maar... maar... ik denk plots aan iets, wacht... (*neemt dagblad*) Hier Charlotte, lees eens... dit artikel... dit berichtje hier, ja daar... lees maar.

CHARLOTTE : (*Leest mompelend, in telegramstijl*) Zw... zw... zw... (*verbaasd*) Zijn oor afge... heb je dat al ooit gehoord... stel u efkens voor, uw oor eraf... het oprapen... rap, rap naar de kliniek... aanbellen... oor in uw hand... vragen, Mijnheer zou je dat alstublieft er niet terug kunnen aanplakken. (*Doet het komisch voor*) Die chirurg zal nogal gekeken hebben zeg!

STEFANIE : Ja... maar chirurgen doen soms wonderen met lichaamsdelen die afgerukt zijn... Je mag daar niet mee lachen, hoor. En... 't is niet aanplakken dat ze doen hoor, 't is aanhechten!

CHARLOTTE : Ja, ja... dat zal wel... maar toch... op zijn ... (*gebaar*) Kon hij dat nu niet ergens anders aanplakken?

STEFANIE : (*met verpleegstersfierheid*) Charlotte, nogmaals... het is niet aanplakken... het is aanhechten!

CHARLOTTE : (*sussend*) Goed, goed... maar... (*moet lachen bij die gedachte*) zeg... als dat oor eens begint te jeuken... amai... 'k zie hem daar al staan krabben. (*Doet het voor, komisch*) Maar... wat heeft dit artikel nu te maken met die toestand tussen uwe pa en François. Ik begrijp het niet hoor!

STEFANIE : (*nadenkend*) Véél... héél veel zelfs... want dat ongeval heeft mij op een idee gebracht, en... als dàt lukt hé...

CHARLOTTE : ???... Ik... ik zie niet in, hoe!

STEFANIE : (*Kijkt loerend naar winkeldeur*) Charlotte, weet ge wat?... We laten die jongen... dat slachtoffer van dat ongeluk, naar hier komen en... en dàn... laat mij eens nadenken. (*doet het*)

CHARLOTTE : Naar hier? Maar waarom? Om aan zijn oor te krabben, is 't dat?

STEFANIE : Charlotte... ernstig zijn hé... en laat mij eens nadenken!

CHARLOTTE : Ik ernstig?... Ge kent mij hé, dat kan ik niet. *(Doet wat danspasjes.)*

STEFANIE : Luister... *(kijkt omzichtig rond)* Ik ga van dat artikel hier, gebruik maken om een goeie verstandhouding tussen mijn pa en François tot stand te brengen. *(Charlotte staat er verbaasd bij.)* Ja... ik weet het... het klinkt gek, maar... dat moet lukken... alleen weet ik nog niet direkt hoe!

CHARLOTTE : Inderdaad... hoe?... "that's the question"... Stefanie... *(kijkt haar bezorgd aan)* Je bent overwerkt, hé? Nu, 't is te begrijpen hoor... verpleegster zijn is niet gemakkelijk.

STEFANIE : Maar nee... dat is 't niet... Ik denk dat het toch een zeker risico inhoud. *(Loopt nadenkend rond)* Maar moest ik nu eens aan François vragen... of hij niet zou willen doorgaan voor het slachtoffer hier in kwestie... *(wijst op dagblad)*

CHARLOTTE : *(spottend)* Maar François zal daar van geen kanten op lijken, ofwel... moet je hem ook een oor... *(teken afsnijden)*

STEFANIE : Alstublieft, een beetje serieus hé... en sta toch even stil... De vraag is nu... hoe zou ik dat als echt kunnen laten overkomen?..

CHARLOTTE : *(Kan het spotten niet laten)* Hoe? 'k Heb het daarjuist al gezegd, zijn oor... *(teken)* Ha ja, dat kan toch niet echter zijn!

STEFANIE : *(enigszins kwaad)* Charlotte, stop daarmee... alstublieft, en... help mij eens nadenken hoe wij dat voor elkaar kunnen krijgen!

CHARLOTTE : Wij?... Wij?... Zeg, dat is mijn probleem niet hoor!

STEFANIE : Je bent bedankt hoor... en ik die dacht dat ik op mijn beste vriendin zou kunnen rekenen, maar nee... die denkt alleen maar aan dansen... uitgaan... mooie kleren, enz...

CHARLOTTE : Maar Stefanie toch... hoe kan ik uw probleem helpen oplossen?

STEFANIE : Hoe? Met mij te helpen... jij... en je Denis!

CHARLOTTE : Wat?... Ik en mijnen Denis... u helpen... 'k Zou niet weten hoe!

STEFANIE : (*nadenkend*) Zou mijne pa uwen Denis kennen?.. herkennen?

CHARLOTTE : 'k Denk het niet... Denis woont in ... (*stad of dorp naar keuze*) dus 't zou moeten lukken dat zij elkaar reeds ontmoet hebben.

STEFANIE : Goed... dan moeten we dat er maar op wagen!

CHARLOTTE : (*nieuwsgierig*) Maar wàt ga je dan wel doen met hem?

STEFANIE : Wel, we laten hem doorgaan als... als een medisch assistent. (*denkt gespannen na*) Ja... van... van de directeur van een ziekenhuis. Bijvoorbeeld van het ziekenhuis waar ik dienst doe, en...

CHARLOTTE : Wat? Denis assistent?... Daar kent hij niks van... hij is immers een mekanieker... Hij... assistent? (*lacht ongelovig*)

STEFANIE : Dat geeft niet... Denis kan goed akteren, niet-waar?

CHARLOTTE : Ja... dat kan hij wel. Hij kan nog een beetje van alles, hoor.

STEFANIE : 't Zal van pas komen, want... hij zal veel moeten improviseren!

CHARLOTTE : (*ietwat dom*) Ik weet niet of hij dàt ook kan!

STEFANIE : Dus... wij laten hem naar hier komen om... te vragen aan mijn ouders, euh... dat wij... nee, of dat zij er geen bezwaar tegen hebben dat... dat... (*loopt nadenkend op en af*) ik, als verpleegster, tijdens de

week-ends geen "speciale" patiënt zou mogen meebrengen en...

CHARLOTTE : (*plots uitgelaten*) Maar nu snap ik het... nu snap ik het!

STEFANIE : 't Zou beginnen tijd worden... (*winkelbel rinkelt nu en dan.*)

CHARLOTTE : (*valt over haar woorden*) Je gaat François hier binnensmokkelen... Je gaat hem laten doorgaan als... als die man zonder oor, hé... om hem hier te verzorgen. (*Stefanie staat er blij knikkend bij.*) Maar zeg eens... dat zal niet gaan hoor... want François heeft toch nog zijn beide oren... dus!

STEFANIE : Dat is geen probleem... Ik maak hem een hoofdmasker uit stevig verband en zo... zullen ze niets vermoeden!

CHARLOTTE : Ja, ja... al goed en wel, maar eenmaal hierbinnen... wat dan?

STEFANIE : Wel, ik maak mijn ouders wijs, dat hij... euh... een speciale verzorging nodig heeft en dat die verzorging deel uitmaakt van een nieuwe therapie, en... uwen Denis moet mijn ouders proberen te overtuigen dat het voor die patiënt zijn welzijn is, nee, nee... alleen mijn pa... ik ga mijn moeder alles zelf uitleggen... die zal het wel aanvaarden... Ik denk het toch!

CHARLOTTE : Jij moet een verstandige, begrijpende moeder hebben... Zo uwe vrijer binnensmokkelen, bij de mijne zou dat niet pakken.

STEFANIE : Uwen Denis zal dat toch aankunnen hé?... 'k Ga hem wel in grote trekken uitleggen hoe hij moet tewerkgaan, maar... hééft hij wel fantasie genoeg?... 't Zal een hele klus zijn hoor.

CHARLOTTE : (*lachend*) Hij?... Geen fantasie genoeg?... Je zou hem eens moeten bezig horen als hij afscheid neemt van mij... Hij probeert mij soms wat wijs te maken... 't is al fantasie dat hij eruit flapt!

STEFANIE : Nu goed... Hij moet het aan mijn pa vooral duidelijk maken dat die patiënt zich héél speciaal aan mij gehecht heeft en...

CHARLOTTE : 'k Hoor het al... Hij zal nog niet teveel moeten liegen!

STEFANIE : (vervolgt) En... dat de directie van de kliniek besloten heeft, uitzonderlijk... en uit zuiver experimentele medische redenen, hem tijdens de week-ens mee te laten gaan met zijn persoonlijke verzorgster, en... om hem hier te laten genieten van de rust en de vrede die hier heerst. (Men merkt duidelijk, naarmate zij fantaseert, de beide meisjes opgaan in de toestand die Stefanie aan het creëren is.)

CHARLOTTE : (spot) Rust?... Vrede?... Je moet eens luisteren, de winkelbel die gedurig stoort en... laat uw pa eens te weten komen hoe de vork in de steel zit... 't Zal er hier luid aan toegaan!

STEFANIE : Mijn pa zal uiteindelijk wel bijdraaien... Hij blaft en gromt soms wel, maar... euh...

CHARLOTTE : Nu... Hij zal zijn redenen hebben hé... Ha ja, een ingebusselde vreemde vogel die hier... (gebaar fladdert) Amai!

STEFANIE : Och... eenmaal dat zij met zijn capaciteiten zullen kennis gemaakt hebben, dan zullen zij wel...

CHARLOTTE : (ondeugend) Heeft hij die?... Zeg eens, welke zijn dat?

STEFANIE : (vervolgt) ... Dan zullen zij wel moeten erkennen dat hij een hele toffe jongen is... Je zult het zien.

CHARLOTTE : (overbluft) Stefanie... ik had nooit gedacht dat jij zulke toestanden zou kunnen verzinnen... Waar heb je dat geleerd?

STEFANIE : (Nu toch enigszins bezorgd) 't Is te hopen dat mijn plannetje uitkomt, zoals ik het mij voorstel... of anders...

CHARLOTTE : Of anders zou 't kunnen gebeuren dat uw pa eens aan ùw oren...